
Co hlava pobere

Co hlava pobere

Týden, 29.3.2010, rubrika: Investice – příloha, strana: 2, autor: Jirí Štefek

Vysokoškolské vzdělání nebo znalost světových jazyků a manažerských dovedností. To jsou nejen klíče odemykající bránu k zajímavým pracovním nabídkám, ale i způsob, jak efektivně zhodnotit volné finanční prostředky.

Majitelé mnoha jazykových škol dávají najevo, že poptávka po jejich službách by se měla zvyšovat - prý je to v zájmu budoucího rozvoje ekonomiky a vůbec celé společnosti. Přeloženo do normální řeči: Češi jsou na tom s jazykovými znalostmi pořád dost zoufale a měli by se jazyky učit mnohem více, než je dnes běžné.

„Opravdu to není dobré a nastupující generace to kupodivu příliš nevylepší,“ říká ředitel Petr Myslík z jazykové školy Prague Institute. Jeho kolega David Dvorský z jazykové školy Glossa hovoří podobně a odkazuje na evropské specifikum: čím severnější země, tím je jazyková vybavenost vyšší, zatímco třeba Italové nebo Řekové jsou na tom prý ještě hůře než Češi. „Zatím není jasné, do jaké skupiny budeme patřit,“ dodává Dvořák.

Mizérie povinné výuky

Zájemce o výuku jazyků by mohly do učeben popohnat slevy kursů, kterých se v poslední době vyrojilo více než dost. Propad ekonomiky a s ním spojené šetření srazily podle majitelů „jazykovek“ zájem o lekce průměrně o třetinu.

Ceny jednotlivých kursů se liší podle jazykové úrovně dotyčného, rozdílné taxy platí pro jednotlivce a firmy. Například Prague Institute nabízí sedmnáctidenní konverzační a přípravné kurzy pro veřejnost v rozmezí 3500-7000 korun, u firem si počítá 350-600 korun za jednu pětáctiřetiminutovou vyučovací hodinu. Jazyková škola Spěváček si za půlroční cyklus večerních kursů v rozsahu jedné a půl hodiny týdně účtuje 3000-3500 korun.

Majitelé škol tvrdí, že jazykové základy ze základních a středních škol nebývají moc dobré, nejtristnější je prý situace na školách soukromých. „Jejich úroveň, alespoň co se jazyků týče, je doslova příšerná. V podstatě platí, že dokud student hradí školné, studuje bez ohledu na výsledky,“ říká Petr Myslík z Prague Institute.

Lektoři vidí budoucnost své branže optimisticky - i díky výše řečenému. „Vyhledky máme jednoznačně dobré. Vzhledem ke globalizaci bude komunikace v různých jazycích naprostou nutností,“ říká Jiří Spěváček ze stejnojmenné školy.

Jak jednat s jistotou

Kdo chce uspět, musí toho pochopitelně umět více než hovořit přinejmenším jedním světovým jazykem. Mezi další samozřejmé znalosti a dovednosti dnes patří především zvládnutí práce na počítači a u výše postavených pracovníků schopnost komunikovat, plánovat a efektivně řídit tým.

„Struktura našich klientů je rozmanitá. Od lidí, kteří se teprve seznamují se základy Excelu, až po lidi osvojující si některé z nejpokročilejších funkcí,“ říká Jana Prokopová ze společnosti A-B Spektrum, která se zaměřuje na počítačové a vzdělávací kurzy. Jejich cena činí maximálně dva a půl tisíce korun za dvoudenní kurs v rozsahu dvanácti vyučovacích hodin, dlouhodobí zájemci nebo větší skupiny mohou využívat množstevní slevy.

Dalším významným odvětvím dobrovolného vzdělávání jsou manažerské kurzy, které nabízejí zdokonalování schopnosti veřejně prezentovat svou práci, vést kolektiv, dobře prodávat. „Kdo neroste, ten stagnuje,“ pomáhá si oblíbeným rčením Michal Kopřiva, jednatel a kouč společnosti TOP C, která poskytuje podnikům manažerské tréninkové programy. Současně připouští, že rovněž do této oblasti zasekla krize svůj dráp.

V nabídce TOP C jsou například specializované programy „Jak jednat s problematickými lidmi“, „Schopnost udávat správný směr“ či „Jak překonat nervy a jednat s jistotou“. Zájemci v těchto případech musejí sáhnout hlouběji do kapes, ceny jednodenních tréninků začínají na pěti a půl tisících korunách, u programů trvajících více dní sumy přesahují i dvacet tisíc.

Masová výroba studentů

Česko podle žebříčků Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD) tradičně zaostává v počtu vysokoškoláků za dalšími vyspělými zeměmi.

V poslední době se to zlepšuje jen minimálně. Na částečně se zvyšujícím počtu vysokoškoláků v Česku má podíl politika vysokých škol, které se snaží přijmout co nejvíce studentů, aby dosáhly na co nejvyšší státní dotace, stejně jako skutečnost, že firmy mnoha svým zaměstnancům nařizují doplnit si vzdělání. Do kombinovaných nebo dálkových programů tak nastupují tisíce lidí, kteří se do školních lavic vracejí po mnoha letech. Obdobná situace je u rostoucího množství soukromých vysokých škol, které svým studentům vycházejí snad až příliš vstříc.

Největší soukromé vysoké školy v Česku - Metropolitní univerzita a Univerzita Jana Amose Komenského (obě v Praze) - si za jeden akademický rok účtují až padesát tisíc korun, nicméně na nedostatek zájmu si nestěžují: „Stále je tu dost velká skupina lidí v produktivním věku, kteří dříve neměli možnost studovat na vysoké škole, protože nabídka míst

byla výrazně nižší,“ říká prorektor Petr Vyhnaněk z Metropolitní univerzity Praha. Mezi nejžádanější obory patří veřejná správa, mezinárodní vztahy, evropská studia. Boom soukromých vysokých škol a nárůst počtu jejich studentů je trnem v oku řadě akademických hodnostářů z veřejných vysokých škol. „Školská sféra tohle nezvládla,“ říká prorektor Stanislav Štech z Univerzity Karlovy, podle něhož tuzemské vysoké školství trpí hlavně tím, že o něm dosud neproběhla žádná hlubší veřejná diskuse. „Vše bylo nahrazeno kopírováním údajných receptů neoliberalních ekonomů ze zemí OECD,“ tvrdí Štech.

Osobní „upgrade“ nutný

„Ani jeden typ vysokých škol nevytváří ideální absolventy,“ říká Aleš Kabátek ze společnosti Smarter Training and Consulting. Vzhledem k rozvoji technologií a znalostní ekonomiky je přitom průběžná a neutuchající investice lidí do sebe sama stále nezbytnější. A měl by si toho být vědom každý, kdo se podívá na údaje o stavu tuzemské nezaměstnanosti: takřka 600 tisíc lidí bez práce (průměrná nezaměstnanost činí 9,9 procenta, přičemž některé regiony hlásí čísla sahající k 20 procentům) - to už je síla. A mnozí lidé nyní zjišťují, že s tím, co nabízeli na trhu práce - dejme tomu před dvěma lety -, nejsou jejich nynější existenční vyhlídky ani trochu růžové.

Titul zvyšuje plat

Plat vysokoškoláku je v Česku v průměru o třicet procent vyšší než průměrná mzda středoškoláku, kteří mají maturitu. Vyplývá to z analýzy platu čtvrt milionu tuzemců, které provedla slovenská společnost Profesia v rámci projektu Mercedes. Oproti středoškolákům bez maturity vydělávají držitelé vysokoškolského titulu dokonce o 41 procent více: zatímco vysokoškolský průměr vychází na téměř 29,9 tisíce korun, středoškoláci s maturitou vydělávají průměrně 20,9 tisíce, bez maturity dokonce jen 17 500 korun. „Pětadvacetiletí vysokoškoláci mají v průměru jen asi o tisíc korun více, u třicetiletých však už činí rozdíl mezi příjmy obou skupin přes devět tisíc korun měsíčně a o pět let později dokonce více než 15 500 korun,“ uvádí Miroslav Dravecký ze společnosti Profesia. Celoživotní příjmy středoškoláku a vysokoškoláku se vyrovnají po deseti letech a jedenácti měsících překonat nervy a jednat s jistotou“.